

THE ROMANIAN ORTHODOX METROPOLIA OF THE AMERICAS
 SAINT NICHOLAS - ROMANIAN ORTHODOX CHURCH
 45-03 48 Av. Woodside NY, 11377; www.stnicholaschurch.net

Preacurată Doamnă
 Stăpână, de Dumnezeu Născătoare
 Fecioară, care poți face tot binele,
 primește aceste cinstite daruri, care
 se cuvin numai ție, de la noi
 nevrednicii robii tăi, Ceea ce ești
 aleasă din toate neamurile și te-ai
 arătat mai înaltă decât toate
 făpturile cerești și pământeste. Căci
 pentru tine a fost cu noi Domnul
 puterilor și prin tine am cunoscut pe

Fiul lui Dumnezeu și ne-am învrednicit de Sfântul Trup și de Preacuratul Lui
 Sânge. Pentru aceasta fericită ești în neamurile neamurilor, ceea ce ești de
 Dumnezeu fericită, mai luminată decât heruvimii și mai cinstită decât serafimii.
 Și acum, Preasfântă Stăpână de Dumnezeu Născătoare Fecioară, întru tot
 laudată, nu înceta a te ruga pentru noi, nevrednicii robii tăi, ca să ne izbăvim de
 sfatul celui înșelător și de toată primejdia, și să fim păziți nevătămați de toată
 lovirea cea înveninată a diavolului; ci până în sfârșit cu rugăciunile tale
 păzește-ne pe noi neosândiți. Ca prin paza și cu ajutorul tău fiind mântuiți,
 slavă, laudă, mulțumită și închinăciune, pentru toate să înălțăm, Unuia în
 Treime Dumnezeu, Ziditorul tuturor, acum și pururea și în vecii vecilor. Amin.

PROGRAMUL LITURGIC ÎN SĂPTAMANA 3 - 9 SEPTEMBRIE

Miercuri 5 SEPTEMBRIE:

Acatistul Maicii Domnului 6:30 PM

Vineri 7 SEPTEMBRIE:

Vecernie 6:30 PM

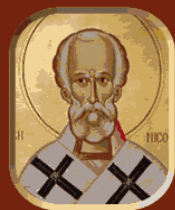
Sambata 8 SEPTEMBRIE: NASTEREA MAICII DOMNULUI

Utrenie si Sfânta Liturghie 8.30 AM

Duminica 9 SEPTEMBRIE:

Utrenie si Sfânta Liturghie 8.30 AM

Preot Paroh: Marius Daniel Dumitrescu
 917 592 2571 – mobil

THE ROMANIAN ORTHODOX METROPOLIA OF THE AMERICAS
SAINT NICHOLAS
 ROMANIAN ORTHODOX CHURCH
 WOODSIDE, NEW YORK

45-03 48th Ave.
 Woodside, NY 11377

tel: (718)784-4453
 cell: (917)592-2571

EVANGHELIA DIN DUMINICA A 14-A DUPA RUSALII

Zis-a Domnul pilda aceasta: Împărăția cerurilor asemănatu-
 s-a omului împărat care a făcut nuntă fiului său. Și a trimis
 pe slugile sale ca să cheme pe cei poftiți la nuntă, dar ei n-
 au voit să vină. Iarăși a trimis alte slugi, zicând: Spuneți celor
 chemați: Iată, am pregătit ospățul meu; juncii mei și cele îngrășate
 s-au junghiat și toate sunt gata. Veniți la nuntă! Dar ei, fără să țină
 seama, s-au dus, unul la țarina sa, altul la neguțătoria lui; iar
 ceilalți, punând mâna pe slugile lui, le-au batjocorit și le-au ucis.
 Auzind împăratul de acestea, s-a umplut de mânie și, trimițând
 oștile sale, au nimicit pe ucigașii aceia și cetății lor i-au dat foc.
 Apoi a zis către slugile sale: Nunta este gata, dar cei poftiți n-au
 fost vrednici. Mergeți, deci, la răspântiile drumurilor și, pe câți veți
 găsi, chemați-i la nuntă. Atunci, ieșind slugile acelea la drumuri,
 au adunat pe toți câți i-au găsit, și răi, și buni, și s-a umplut casa
 nunții cu oaspeți. Iar împăratul, intrând ca să privească pe oaspeți,
 a văzut acolo un om care nu era îmbrăcat în haină de nuntă și i-a
 zis: Prietene, cum ai intrat aici fără haină de nuntă? El însă a tăcut.
 Atunci împăratul a zis slujitorilor: Legați-l de picioare și de mâini
 și aruncați-l în întunericul cel mai din afară. Acolo va fi plângerea
 și scrâșnirea dinților. Căci mulți sunt chemați, dar puțini aleși.
 (Matei 22, 2-14)

Influente negative ale societatii contemporane

Concurența și rivalitatea. Lanțurile cu care este legat omul contemporan

Cel mai neputincios om, cel mai păcătos, cel mai josnic, care nu înțelege și nici nu știe multe, dacă va hotărî să se încredințeze harului lui Dumnezeu, se va izbăvi. Trebuie să accentuăm un lucru la care, poate, n-am fost suficient de atenți. De obicei spunem: Aici în lume, în societate, între ceilalți oameni, omul trebuie să se lupte, să o scoată la capăt și să-i ajute și pe ceilalți. Aici este încercarea, aici se va vădi dacă cineva este, cu adevărat, credincios și dacă în cele din urmă se va mântui.

Acesta este, desigur, un adevăr. În realitate, în zilele noastre, omul, trăind în societate, se află într-o continuă rivalitate cu ceilalți. Se judecă pe sine și se compară cu ceilalți și nu poate să accepte, lesne și liber, că este ceea ce este. Nu se hotărăște lesne, liber, smerit și având conștiința realității sale, să se lase în mâinile lui Dumnezeu, ci se complică. Deși este om al lui Dumnezeu, om al Evangheliei, om bun care vrea să facă ceva se complică, se încurcă în vârtoarea, în harababura, în lanțurile care există în societatea contemporană, și rămâne acolo. Deși, știe ce este păcatul și acceptă că există păcat, totuși se învârte în jurul lui, doar cu acesta se ocupă, doar pe acesta îl vede, cu riscul de a-și crea complexe, încurcături, imagini ideale și alte stări anormale. Cel care, însă, va scăpa din această cursă, care nu se va mai compara pe sine cu ceilalți, nu va mai rivaliza, nu se va mai îngrijora dacă poate sta alături de ceilalți și singura lui grijă va fi de a se afla singur cu Dumnezeu, se va izbăvi de stările psihologice anormale.

Este, de pildă, de neînțeles, din câte cunoaștem, ca un om care se hotărăște să devină monah, merge în [Sfântul Munte](#) și, acolo, se compară, rivalizează, concurează ca să-și asigure, astfel, existența printre ceilalți. Atâta vreme cât există intenție bună, atâta vreme cât știe de ce se duce acolo va reuși, cu ajutorul lui Dumnezeu și al celorlalți, să se aiierească iubirii lui Dumnezeu, să accepte iubirea și darurile lui Dumnezeu și să se mântuiască.

Mântuirea este foarte simplă. Nu este atât de încurcată, după cum ne-o închipuim noi, -nici atât de grea, după cum credem uneori. Mântuirea este foarte simplă, pentru că Dumnezeu o oferă în dar omului. Se oferă în dar unui om despre care Dumnezeu știe, dinainte, că este cu totul nevrednic. Cu toate acestea, Dumnezeu îi oferă în dar mântuirea.

Cum se creează imaginea ideală

Așadar, atunci când cineva, trăind în această societate, se încurcă în rivalitate, în concurență cu ceilalți oameni, nu se poate goli de sine, nu poate sta smerit, simplu, în fața lui Dumnezeu, doar cu dispoziția de a primi darurile și iubirea lui Dumnezeu. Se străduiește să stea între ceilalți oameni, în rivalitate, în [concurență](#) și, deși pare puternic, în realitate, poate subconștient, înlăuntrul său are sentimentul neputinței lui.

Nu există om care, în adâncul ființei lui, să nu simtă, fie și puțin, neputința, de vreme ce neputința îl însoțește continuu. De cealaltă parte trebuie să se străduiască, continuu, să-și asigure existența printre ceilalți, de vreme ce se compară ou ei, rivalizează cu ei. Pentru aceasta are nevoie de ceva care să-l sprijine.

Îngăduiți-mi să dau un exemplu. Undeva, într-un spațiu larg, suntem adunați mii de oameni, cineva vorbește celorlalți și noi vrem să-l vedem pe acel cineva. Este imposibil să-l vedem, dacă acela nu se află pe un loc mai înalt decât noi. Este nevoie ca cineva să-i pună

un pedestal sub picioare, să urce mai sus, pentru ca noi să-l putem vedea. Tot așa, pentru ca cineva să poată sta între oameni să se simtă bine, să se simtă în siguranță este nevoie să se simtă superior, să simtă că este mai sus decât ceilalți.

Pentru a reuși aceasta, se reazemă de ceva, se sprijină de ceva. Adică, adaugă persoanei sale ceva fals, plâsmuit, ceva din afară și, sprijinindu-se pe acest ceva, evadează din realitate. Adică, în momentul în care cineva are tendința de a deveni mare sfânt, sau altcineva are tendința de a fi foarte aspru, oricât ar părea de ciudat, în momentul acela, își adaugă ceva pe care vrea să se sprijine, în momentul în care, cineva are tendința de a iubi mult sau de a fi complet indiferent, își adaugă ceva fals, ceva pe care vrea să se sprijine ca să pară superior celorlalți.

Un lucru care iese foarte mult în evidență la un om, un lucru despre care vorbește mult, pe care-l proiectează mult, un lucru neobișnuit, nu este real, nu este normal, nu este adevărat. Este manifestarea imaginii ideale care există în acel om. Putem vedea un om care aleargă după sfințenie, dar în profunzimea lui să nu aibă nici o legătură cu sfințenia. Putem vedea un om care aleargă după iubire, vorbește neîntrerupt despre iubire, se perpelește pentru iubire, dar în profunzimea lui să nu aibă nici urmă de iubire. Toate acestea sunt false, plâsmuite, tocmai pentru a se putea sprijini pe ceva, pentru a se putea rezema de ceva, pentru a se simți superior celorlalți, mai presus decât ceilalți.

Așadar, să avem în vedere că, după cum se prezintă lucrurile astăzi, societatea în care trăim nu ne ajută deloc să trăim adevărat, să avem îndrăzneala să stăm, cu adevărat, în fața lui Dumnezeu, să alergăm la Dumnezeu și să cerem de la El iubirea, harul și mântuirea pe care Acesta ni le oferă. În realitate, societatea contemporană îl înfășoară pe om în păienjeniișul păcatului.

Păcatul în sine este rău, însă, avem la îndemână mântuirea lui Dumnezeu, avem la îndemână iubirea lui Dumnezeu. Astăzi, duhul societății contemporane îl înfășoară, chiar și pe creștinul cel mai bun, în păienjeniișul păcatului și îl preschimbă. Are impresia că este altcineva decât este și nu poate fi receptiv la harul lui Dumnezeu. Nu înseamnă că omul trebuie să fugă din societate. Mulți dintre noi, și să vrem sa tugim, tot nu vom reuși mare lucru!

Să ne întrebăm...

Prin urmare, trebuie să avem în vedere primejdia și să ne întrebăm continuu: „Nu cumva, chiar în ceasul în care credem, chiar în ceasul în care mergem la biserică și participăm la Tainele Bisericii, nu cumva chiar atunci când nu facem nici un pas înapoi pentru adevărul lui Hristos, nu cumva chiar și atunci ne aflăm în amăgire? Nu cumva chiar și atunci suntem victime ale unei imagini pe care am plâsmuit-o în noi? Nu cumva chiar și atunci suntem în afara realității și trăim în închipuire?”

În închipuire, nu există nădejdea ca cineva să ajungă la adevăr.

Adevărul vine singur la om nu-l găsește omul. [Mântuirea](#) vine singură la ora. nu o găsește omul. Sfințenia vine singură la om. este dată de Dumnezeu. Nu omul este cel care află sfințenia. Acestea vin singure atunci când omul nu aleargă să-și plâsmuiască sfințenia proprie, nu aleargă să-și plâsmuiască mântuirea proprie, ci rămâne așa cum este, într-o permanentă deschidere la ceea ce-i oferă Dumnezeu. Aceasta este asceza adevărată, aceasta este nevoița adevărată, strădania adevărată din partea omului. Nu trebuie să facă el ceva, trebuie doar să-și poată deschide ființa, pentru ca Dumnezeu să pună acolo ceea ce vrea El.